

Răbdarea

Nicu Hăloiu

Răbdarea

Răbdarea e virtutea plină de-ndrăzneală,
care-ți deschide poarta către eternitate,
privește bine lumea, nu vezi cât e de goală,
cum merge ea-n neștire, cu totul către moarte?

Să nu îți plângi de milă de te lovește viața,
s-ar bucura mișei când te-or vedea plângând,
cu cât îți e mai greu, cu-atât să-ți râdă fața,
să nu-ți audă nimeni sufletul strigând!

Ai fost înfrânt de viață că ăsta-i rolul ei
în jurul tău sunt lupii ce-așteaptă să te rupă,
tu știi că lumea asta e plină de mișei,
ce nevrând să te-asculte, urechile-și astupă!

Ridică-te de cazi și du-te mai departe,
nu lua în seamă lumea și-a lumii clewetire,
toți suntem ai morții, să nu te temi de moarte
că doar acolo-n moarte, e-a vieții împlinire!

Tu lasă lumii lumea, privește doar spre cer,
începe-te în soartă și rabdă-ți neputința,
că lumea asta piere, așa cum toate pier
și numai prin răbdare primi-vei biruința!